

# იესო ქრისტეს გამოცხადება — ნომერი თექვსმეტი

შვიდი ქუხილის გახსნა: გამოცხადებისა და დაფარული ისტორიის  
წინასწარმეტყველური ანალიზი

Jeff Pippenger

2023-11-15

ჩვენ ვაყალიბებდით წინასწარმეტყველური მოვლენების თანამიმდევრობას, რომლებიც იდენტიფიცირებულია შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიით, როგორც ეს წარმოდგენილია გამოცხადების მეთერთმეტე-მეცამეტე თავებში. ჩვენ ჯერ კიდევ არ მიგვიღწევია ამ მოვლენათა განვითარების იმ ეტაპამდე, სადაც გადავფარავთ პროტესტანტიზმის რქისა და რესპუბლიკანიზმის რქის ისტორიას. არც ჯერ კიდევ მოგვიმზადებია გაგების საფუძველი, რათა ზუსტად განვსაზღვროთ ისლამის როლი შუალამის ძაბილის უწყებაში. თუმცა, ამ მოვლენებთან დაკავშირებულია მეტად მნიშვნელოვანი ჭეშმარიტება, რომელიც განსაზღვრავს, რა უნდა გააკეთოს ადამიანმა, როდესაც იგი გაიგებს იმ ჭეშმარიტებებს, რომელთაც ბეჭედი ეხსენებათ. გამოცხადების კურთხევა მოიცავს პასუხისმგებლობას, რომ „დაიცვან“ დაწერილი.

ისტორიის ხაზი, რომელიც იხსნება, გადმოსცემს ღვთის შემოქმედებით ძალას მათ, ვინც მოისმენს, წაიკითხავს და დაიცავს მასში დაწერილს. ამიტომაც დადგა დრო, მოვწყდეთ ესაიას უკანასკნელი წინასწარმეტყველური თხრობისა და გამოცხადების წიგნის მეთერთმეტედან მეცამეტე თავებამდე ჩვენი განხილვისაგან, რათა დავადგინოთ იმ „სამნახევარი დღის“ მნიშვნელობა, რომლის განმავლობაშიც ელია და მოსე მკვდარნი ესვენენ ინფორმაციის სუპერმაგისტრალის ქუჩაზე, რომელიც მკვდარი, გამხმარი ძვლების ველზე გადის. რასაც ახლა გამოვავლენთ, არის „უდაბნოს“ სიმბოლიზმი.

ბოლო სტატიაში ჩვენ განვსაზღვრეთ ოთხი წინასწარმეტყველური მოწმე იმ მოვლენათა თანამიმდევრობისა, რომლებიც დაფუძნებულია შვიდი ქუხილის დაფარულ ისტორიაზე. ქრისტეს ხატის ხაზი, ორი მოწმის ხაზი, მხეცის ხატის ხაზი და ჩრდილოეთის ყალბი მეფის ხაზი.

ყალბი ჩრდილოეთის მეფის ხაზის მეორე ნახევარი იწყება პაპობის აღზევებით 538 წელს. შემდეგ პაპობამ, როგორც სულიერმა ყალბმა ჩრდილოეთის მეფემ, თორმეტას სამოცი წლის განმავლობაში გათელა სულიერი იერუსალიმი და სულიერი ისრაელი.

და დაეცემიან მახვილის პირით და ტყვედ წაიყვანებიან ყველა ხალხში; და იერუსალიმი გაითელდება წარმართთა მიერ, ვიდრე აღსრულდებოდეს წარმართთა ჟამნი. ლუკა 21:24.

იოანეს ებრძანა გაეზომა როგორც საწმიდარი, ისე მხედრობა, მაგრამ ასევე ეთქვა, რომ ეზო გარეთ დაეტოვებინა, რადგან იგი წარმართებს იყო მიცემული ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში.

და მომეცა მე ლერწამი, კვერთხის მსგავსი; და იდგა ანგელოზი და ამბობდა: ადექი და გაზომე ღმერთის ტაძარი, და სამსხვერპლო, და იქ თაყვანისმცემელნი. ხოლო ეზო, რომელიც ტაძრის გარეთაა, დატოვე გარეთ და ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 11:1, 2.

იოანე და ლუკა მოწმობენ, რომ წარმართები „ქელავენ“ „იერუსალიმს“ „ორმოცდაორი თვის“ განმავლობაში. იოანე განსაზღვრავს ხანგრძლივობას, ხოლო ლუკა აღნიშნავს ამ ისტორიის დასასრულს. ეს ორი მოწმე პასუხობს დანიელის წიგნის მერვე თავის, მეცამეტე მუხლის საკითხს.

მაშინ მოვისმინე ერთი წმიდანის ლაპარაკი, და მეორე წმიდანმა უთხრა იმ გარკვეულ წმიდანს, რომელიც ლაპარაკობდა: როდემდე იქნება ხილვა ყოველდღიური მსხვერპლისა და გაპარტახების ურჯულოების შესახებ, რათა საწმიდარიც და მხედრობაც ფეხქვეშ გათელილ იქნეს? დანიელი 8:13.

საკურთხევლისა და მხედრობის ფეხქვეშ გათელვის ხანგრძლივობის შესახებ დასმული კითხვა მიუთითებს ორ გამაპარტახებელ ძალაზე, რომელთაც უნდა აღესრულებინათ იერუსალიმის გათელვის საქმე, რომელიც დანიელში წარმოდგენილია როგორც „საკურთხეველი“ და აგრეთვე როგორც „მხედრობა“. ამ მუხლის სწორი საფუძვლიანი გაგება, როგორც ეს ჯ. ნ. ენდრიუსმა გამოხატა, არის ის, რომ მუხლი მიუთითებს ორ გამაპარტახებელ ძალაზე, რომლებმაც გათელეს როგორც საკურთხეველი, ისე მხედრობა. ამ მუხლში აღნიშნული პირველი გამაპარტახებელი ძალა არის წარმართობა, ხოლო მეორე — პაპიზმი. სიტყვა „მხედრობა“ დანიელის გამოთქმაა იმისა, რასაც იოანე ტაძარში, ანუ იერუსალიმში, მყოფ „თაყვანისმცემლებად“ მოიხსენიებს.

„დანიელ 8-ში ორი „გაპარტახებაა“.—ეს ფაქტი იოსია ლიჩის მიერ იმდენად ნათლად არის წარმოჩენილი, რომ მის სიტყვებს წარმოვადგენთ:“

„ყოველდღიური მსხვერპლი“ არის ინგლისური ტექსტის ამჟამინდელი წაკითხვა. მაგრამ ორიგინალში მსხვერპლის მსგავსი არაფერია. ეს ყველას მიერ არის აღიარებული. ეს არის განმმარტებელთა მიერ დამატებული გლოსა ანუ კონსტრუქცია. სწორი წაკითხვა არის: „ყოველდღიური და გაპარტახების დანაშაული“, სადაც ყოველდღიური და დანაშაული ერთმანეთთან არის დაკავშირებული „და“-თი; ყოველდღიური გაპარტახება და გაპარტახების დანაშაული. ესენი ორი გამაპარტახებელი ძალაა, რომელთაც უნდა გაეპარტახებინათ საწმიდარი და მხედრობა“.—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

ცხადია, რომ საწმიდარი და მხედრობა უნდა გათელილიყო ყოველდღიურისა და გაპარტახების ურჯულოების მიერ. ამ საკითხს მე-13 მუხლის ფრთხილი წაკითხვა საბოლოოდ წყვეტს. და ეს ფაქტი სხვა ფაქტსაც ამყარებს, სახელდობრ: რომ ეს ორი გაპარტახება ის ორი მთავარი სახეა, რომელთა ქვეშაც სატანა ცდილობდა იეჰოვას თაყვანისცემისა და საქმის დამხობას. ბატონი მილერის შენიშვნები ამ ორი ტერმინის მნიშვნელობის შესახებ, და გზა, რომელსაც იგი მიჰყვა ამ მნიშვნელობის

დასადგენად, წარმოდგენილია შემდეგ სათაურის ქვეშ:

„ორი გაპარტახება არის წარმართობა და პაპობა“

„მე კვლავ ვკითხულობდი და ვერც ერთი სხვა შემთხვევა ვერ ვპოვე, სადაც იგი [მუდმივი] გვხვდებოდა, გარდა დანიელისა. შემდეგ [სიმფონიის დახმარებით] ავიღე ის სიტყვები, რომლებიც მასთან კავშირში იდგა: „წართმევა“; იგი წართმევს, „მუდმივს“; „იმ დროიდან, როცა მუდმივი წართმეულ იქნება“, და სხვ. მე კვლავ ვკითხულობდი და ვფიქრობდი, რომ ამ ტექსტზე ვერავითარ ნათელს ვერ ვპოვებდი; ბოლოს კი მივედი 2 თესალონიკელთა 2:7, 8-თან. „რადგან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, დააკავებს, ვიდრე გზიდან არ იქნება აყვანილი, და მაშინ გამოჩნდება ის ურჯულო“, და სხვ. და როცა ამ ტექსტამდე მივედი, ოჰ! რაოდენ ნათელი და დიდებული გამოჩნდა ჭეშმარიტება! აი, ეს არის! ეს არის „მუდმივი“! ახლა კი, რას გულისხმობს პავლე სიტყვებით: „ის, ვინც ახლა აკავებს“, ანუ აბრკოლებს? „ცოდვის კაცითა“ და „ურჯულოთი“ იგულისხმება პაპიზმი. მაშ, რა არის ის, რაც პაპიზმს გამოცხადებისაგან აკავებს? რაღა თქმა უნდა, წარმართობა; მაშასადამე, „მუდმივი“ წარმართობას უნდა ნიშნავდეს.“—Second Advent Manual, page 66.” J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი დროის“ აღსრულებით, წარმართობამ თორმეტას სამოცი წლის განმავლობაში ფეხქვეშ გათელა საწმიდარი და მხედრობა, შემდეგ კი პაპიზმმა იგივე საქმე კიდევ დამატებით თორმეტას სამოცი წლის განმავლობაში გააკეთა. ლუკასა და იოანეს მიხედვით, პაპობამ იერუსალიმი თორმეტას სამოცი წლის განმავლობაში ფეხქვეშ გათელა, ვიდრე პაპობამ 1798 წელს თავისი სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო. თუ 1798-ს თორმეტას სამოცი წელს გამოვაკლებთ, მივიღებთ 538 წელს. თუ 538-ს თორმეტას სამოცი წელს გამოვაკლებთ, მივიღებთ ძვ. წ. 723 წელს, როდესაც ასურეთმა, იმ დროის ჩრდილოეთის სიტყვასიტყვითმა მეფემ, ისრაელის ჩრდილოეთი სამეფო ტყვეობაში წაიყვანა.

იოანე მხოლოდ იმ ათას ორას სამოცი წელზე მიუთითებს, რომლის განმავლობაში პაპობამ ფეხქვეშ გათელა საწმიდარი და მხედრობა; ხოლო ლუკა მიმართავს ორივე ათას ორას სამოცი წლიან პერიოდს, რომლის განმავლობაშიც წარმართობამ და პაპიზმმა გათელეს იერუსალიმი, რადგან იგი ამბობს: „ვიდრე აღესრულებოდეს წარმართთა ჟამნი“. ლუკა იერუსალიმის გათელვას ერთზე მეტი „ჟამის“ სახით განსაზღვრავს, რადგან მას წარმართთა „ჟამთა“ აღსრულებას უწოდებს.

რა თქმა უნდა, 1856 წელს მილერიტული ადვენტიზმი ლაოდისკიად იქცა, და შვიდი წლის შემდეგ მათ უარყვეს ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი დროის“ ჭეშმარიტება; ამიტომ ადვენტიზმისათვის შეუძლებელია დაინახოს ეს მარტივი ბიბლიური ფაქტები. ფაქტი, რომელსაც მე ვასახელებ, ის არის, რომ შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორია, რომელიც განსაზღვრავს სამ გზამანიშნეს, აგრეთვე დროის ერთ პერიოდს პირველ და მეორე გზამანიშნეს შორის, ხოლო შემდეგ მეორე დროის პერიოდს მეორე და მესამე გზამანიშნეს შორის, წარმოდგენილია ჩრდილოეთის ცრუ მეფის წინასწარმეტყველურ ხაზში.

ეს ხაზი დაიწყო ძვ. წ. 723 წელს, როდესაც ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფო მონობაში ჩავარდა აშურის მეფის ხელით, ჩრდილოეთის ნამდვილი მეფის მიერ. შემდეგ, 538 წელს, სულიერი ჩრდილოეთის მეფე განძლიერდა, და მან კიდევ ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში გათელა სულიერი იერუსალიმი, ვიდრე 1798 წელს სასიკვდილო ქრილობას მიიღებდა. ძვ. წ. 723 წლიდან 538 წლამდე ის ძალები, რომელთაც ისრაელი დამორჩილებაში ჰყავდათ, ყოველთვის წარმართული ძალები იყვნენ.

ქრისტეს ხაზი განსაზღვრავს ჭეშმარიტი ჩრდილოეთის მეფის ცხებას მისი ნათლისღებისას, 27 წელს, და ათას ორას სამოცი წინასწარმეტყველური დღის შემდეგ იგი ჯვარს აცვეს. შემდეგ მის მოწაფეებს მიენიჭათ ძალაუფლება, რათა წარმოედგინათ ჭეშმარიტი ჩრდილოეთის მეფის უწყება, ვიდრე სტეფანეს ჩაქოლვამდე 34 წელს. ერთადერთი დრო, როდესაც ქრისტე არ დადიოდა თავისი მსახურების მთელი ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში, იყო მაშინ, როცა იგი საზეიმო შესვლით შევიდა იერუსალიმში. ამდენად, მან გათელა იერუსალიმი ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში, ისევე როგორც ჯვრის შემდეგ მისმა მოწაფეებმა. ორივე ხაზმა — ყალბმა ჩრდილოეთის მეფემ და ქრისტემ, ჭეშმარიტმა ჩრდილოეთის მეფემ — გათელეს იერუსალიმი და მხედრობა ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში.

წარმართობა იყო პირდაპირი იუდეველების მიწიერი საწმიდრის მსახურების თაყვანისცემის სისტემის ყალბი მიზანძვა, ხოლო პაპიზმი არის სულიერი იუდეველების ზეციური საწმიდრის მსახურების ყალბი მიზანძვა. წარმართობის ათას ორას სამოცი წელი პარალელური იყო ქრისტეს ათას ორას სამოცი დღესთან, ხოლო პაპიზმის ათას ორას სამოცი წელი პარალელური იყო მოწაფეთა ათას ორას სამოცი დღესთან.

ორი ხაზიდან თითოეული შეიცავს შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიის ერთსა და იმავე წინასწარმეტყველურ სტრუქტურას, რომლის საჯაროდ გახსნა დაიწყო 2023 წლის ივლისში. ეს გახსნა ნაწილობრივ განხორციელდა მილერიტული მოძრაობის პირველი იმედგაცრუების აღიარების მეშვეობით. მათმა პირველმა იმედგაცრუებამ შემოიტანა დროის პერიოდი, რომელიც ათი ქალწულის იგავში „დაყოვნების დროდ“ იწოდება. „დაყოვნების დრო“ დასრულდა ნიუ-ჰემფშირის ექსეტერის ბანაკობრივ შეკრებაზე, როდესაც შუალამის ღაღადის უწყება სრულად დამკვიდრდა. ექსეტერის ბანაკობრივი შეკრება გახდა მეორე გზის ნიშანი, რომელმაც შემდეგ შემოიტანა დროის პერიოდი, როდესაც შუალამის ღაღადის უწყება იქადაგებოდა, სანამ არ დადგა სამართლის მესამე გზის ნიშანი და უკანასკნელი იმედგაცრუება.

სამი ნიშნული იყო პირველი იმედგაცრუება, შუალამის ძახილის უწყება და უკანასკნელი იმედგაცრუება. ეს სამი ნიშნული შეესაბამება ებრაულ სიტყვას „ჭეშმარიტება“, რომელიც ებრაული ანბანის პირველ, მეცამეტე და უკანასკნელ ასოებს წარმოადგენს. პირველი და უკანასკნელი, ორივე იმედგაცრუებად ყოფნით, ალფასა და ომეგას ხელმოწერას წარმოადგენს.

მილერიტულ ისტორიაში ათას ორას სამოცი დღის უშუალო წარმოდგენა არ არსებობს, თუმცა მილერიტული ისტორია პირველი მოძრაობის ისტორიაა და, ამდენად, უკანასკნელ მოძრაობას განასახიერებს. უკანასკნელ მოძრაობაში პირველი

იმედგაცრუების ისტორია 2020 წლის 18 ივლისს დაიწყო და იგი გამოცხადების მეთერთმეტე თავშია წარმოდგენილი. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ორი მოწმე იხოცება, რაც უკანასკნელ მოძრაობაში პირველ იმედგაცრუებას აღნიშნავს, რომელიც პირველი მოძრაობით იყო განსახიერებული.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავში იმედგაცრუებამ შემოიტანა ათას ორას სამოცი დღის პერიოდი, რომლის განმავლობაში მათი მკვდარი სხეულები ქუჩაში იყო, და ამგვარად აღნიშნავდა იგავის დაყოვნების დროს. მათი აღდგომისას ისინი იმავე ჟამს აიტაცებიან, როგორც დროშა-ნიშანი, კვირა დღის კანონის სამსჯავროს დროს. ორი მოწმის ისტორია მოიცავს ათას ორას სამოცი დღის სიმბოლურ პერიოდს.

შვიდი ქუხილის დაფარულ ისტორიაში მესამე ანგელოზის მოძრაობის დეტალები სხვა პარალელურ ხაზებთან შედარებით ბევრად მეტ განსაზღვრულობას იძლევა, მაგრამ მესამე ანგელოზის ხაზი, ჩრდილოეთის ჭეშმარიტი მეფის ხაზი და ჩრდილოეთის ყალბი მეფის ხაზი ყველა ერთსა და იმავე წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს ფლობს: საწყის წერტილს, რომელსაც მოსდევს დროის პერიოდი, რომელიც შუა წერტილამდე აღწევს; ამას კი მოსდევს დროის პერიოდი, რომელიც დასასრულის წერტილზე სამსჯავრომდე აღწევს.

ათას ორას სამოცი დღე შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიის უმთავრესი ელემენტია. ათას ორას სამოცი დღე გამოცხადების მეთორმეტე თავში „უდაბნოდ“ არის სიმბოლურად წარმოდგენილი.

და დედაკაცი უდაბნოში გაიქცა, სადაც მას ღმერთისგან მომზადებული ადგილი აქვს, რათა იქ გამოკვებონ იგი ათას ორას სამოცი დღეს. გამოცხადება 12:6.

ეკლესია გაიქცა უდაბნოში, რათა გაქცეოდა პაპის ძალაუფლების მიერ გათელვას ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში. მეთოთხმეტე მუხლი კიდევ ერთ მოწმობას გვაძლევს.

და მიეცა დედაკაცს დიდი არწივის ორი ფრთა, რათა გაფრენილიყო უდაბნოში, თავის ადგილზე, სადაც იკვებება ჟამისა და ჟამთა და ნახევარი ჟამის განმავლობაში გველის პირისგან დაცულად. გამოცხადება 12:14.

ეკლესია გაექცა გველუშაპისა და პაპობის დევნას ათას ორას სამოცი წლის განმავლობაში; ამიტომ „უდაბნო“ ათას ორას სამოცი დღის სიმბოლოა. ეს რიცხვი დანიელისა და გამოცხადების წიგნებში პირდაპირ შვიდჯერ გვხვდება, მაგრამ წმინდა წერილში იგი კიდევ რამდენიმე სხვა სახით არის წარმოდგენილი. ყოველ შემთხვევაში, იგი ლევიათა ოცდამეექვსე თავის „შვიდ ჟამს“ აღნიშნავს.

იქნებოდა ეს წარმართობა, რომელიც თელავდა საწმიდარსა და მხედრობას ძვ. წ. 723 წლიდან 538 წლამდე, თუ პაპობა, რომელიც თელავდა სულიერ იერუსალიმსა და მასში მლოცველთ, ეს იყო ღვთის ხალხის გაფანტვის ილუსტრაცია, რაც გამოწვეული იყო იმით, რომ ღვთის ხალხმა დაარღვია „ქვეყნის შაბათთა“ აღთქმა, როგორც ეს წარმოდგენილია ლევიათა წიგნის ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავებში. ოცდამეექვსე თავში ამას ეწოდება ღვთის აღთქმის დავა.

და მოვავლენ თქვენზე მახვილს, რომელიც შურს იძიებს ჩემი აღთქმის დარღვევისათვის; და როცა შეიკრიბებით თქვენს ქალაქებში, მოვავლენ თქვენ შორის შავ ჭირს; და მიეცემით მტრის ხელში. ლევიაწნი 26:25.

ღვთის აღთქმის წინააღმდეგ ამბოხებამ ღვთის ხალხს მოუტანა მონობა და გაფანტვა, რაც წარმოდგენილია როგორც „ჩემი აღთქმის დავა“. სასჯელის გაუგებრობა — რომელსაც დანიელი მოსეს „წყევლად“ და „ფიცად“ მოიხსენიებს და რომელსაც ასევე ეწოდება „ჩემი აღთქმის დავა“ — ადამიანს აბრმავეებს, რათა ვერ იხილოს ქრისტეს საქმის უფრო ღრმა მნიშვნელობა, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის მეცხრე თავში. ელენ უაიტის ნაწერებში ღვთის ხალხის შესახებ, რომლებიც ლაოდისკიური სიბრძნით არიან მოცულნი, თანმიმდევრული შეფასება ის არის, რომ მათ არ შეუძლიათ „მიზეზიდან შედეგამდე მსჯელობა“. შეიძლება ამტკიცებდე, რომ გესმის ბნელი საუკუნეების ათას ორას სამოცი წელი, მაგრამ თუ არ იცი იმ დათრგუნვის „მიზეზი“, ბრმა ხარ.

და მრავალთან ერთ შვიდეულზე დაამტკიცებს აღთქმას; და შვიდეულის შუაში შეწყვეტს მსხვერპლსა და ძღვენს, და სიბილწეთა გავრცელების გამო მოაოხრებს მას, ვიდრე აღსასრულამდე; და რაც განჩინებულია, გადმოიღვრება მოოხრებულზე. დანიელი 9:27.

ქრისტეს მიერ აღთქმის დამტკიცება უშუალოდ არის დაკავშირებული „მისი აღთქმის დავასთან“. „წყევლის“ ხანგრძლივობა იყო ორი ათას ხუთას ოცი წელი, ხოლო ქრისტეს მიერ იმავე აღთქმის დამტკიცების ხანგრძლივობა იყო ორი ათას ხუთას ოცი დღე. ებრაული სიტყვის „ჭეშმარიტება“ თანახმად, რომელიც შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიის სტრუქტურას წარმოგვიდგენს, წინასწარმეტყველურ კვირას, რომლის განმავლობაშიც ქრისტეს თავისი აღთქმა უნდა დაემტკიცებინა, გააჩნდა სამი სასაზღვრო ნიშანი, რომლებიც წარმოდგენილია ებრაული ანბანის პირველი, მეცამეტე და ბოლო ასოებით.

კვირის პირველი გზანიშნული იყო მისი ნათლობა, მეორე გზანიშნული იყო ჯვარი, ხოლო უკანასკნელი — სტეფანეს სიკვდილი. ლევიაწთა ოცდამეექვსეში არსებული „შვიდი ჟამის“ დანახვაზე უარის თქმა, როგორც ზეციურმა ანგელოზებმა უილიამ მილერს გაუძღვნენ „შვიდი ჟამის“ დასანახავად, აუქმებს უნარს სრულად დავინახოთ სწორედ ის წინასწარმეტყველება, რომელშიც ქრისტემ დაღვარა თავისი სისხლი და დაამტკიცა სწორედ ის აღთქმა, რომელიც მისმა ძველმა, ხორციელმა ერმა უარყო. ყველა, ვინც საბოლოოდ გადარჩება, „ჭეშმარიტების“ მხოლოდ ნაწილობრივი და არასრული გაგება ექნება. მაგრამ ვერავინ გადარჩება, ვინც განზრახ უარს ამბობს „ჭეშმარიტების“ დანახვაზე. მამასთან მისასვლელი მხოლოდ ერთი გზაა, და ეს არის იესო, ხოლო იესო არის „ჭეშმარიტება“.

ეს არის საგულისხმო გაგება, რომელზედაც ღირს ჩაღრმავებით დაფიქრება, რადგან იგი მიმართავს ლევიაწის ოცდამეხუთე და ოცდამეექვსე თავებში მოცემულ აღთქმას. „შვიდი დროის“ „წყევლა“ ძველ, სიტყვასიტყვით ისრაელს დაატყდათ მათი unwillingness-ის გამო, აღესრულებინათ მიწისთვის დასვენების მიცემის წესები და შეესრულებინათ იუბილესთან დაკავშირებული დადგენილებები. ეს იყო

უმოქმედობის ცოდვა. წყევლა მოევლინათ იმის გამო, რომ მათ არ შეასრულეს საქმე, რომლის კეთებაც ნაბრძანები ჰქონდათ, და არა იმიტომ, რომ პირდაპირ დაერღვიათ რაიმე მცნება, როგორცაა: „არა კაც-ჰკლა“ ან „არა იპარო“. მათ უბრალოდ უგულვებელყვეს ის წესები, რომლებიც მიწისთვის დასვენების მიცემას უკავშირდებოდა. ადვენტისტები, რომლებიც უბრალოდ არ იღებენ „შვიდ დროს“ (რომლის აღმოჩენამდეც ანგელოზებმა უილიამ მილერი მიიყვანეს), რადგან რაიმე, როგორც უნდა იყოს, გაუწმინდური მიზეზის გამო, უბრალოდ არასოდეს დაუთმეს დრო ჭეშმარიტების ჭეშმარიტად გამოსაკვლევად, იმავე სახის უმოქმედობით მემხოხეობას სჩადიან, როდესაც უგულვებელყოფენ იმავე აღთქმისეულ ცნობებს, რომლებიც ძველმა, სიტყვასიტყვით ისრაელმა უგულვებელყო. დასაწყისი დასასრულს ასახავს.

გამოცხადების მეთორმეტე თავში მოხსენიებული ათას ორას სამოცი დღე, რომელიც „უდაბნოდ“ არის განსაზღვრული, „შვიდი დროის“ სიმბოლოს წარმოადგენს. როგორც ქრისტეს მსახურების ათას ორას სამოცი დღე, ისე მოწაფეთა მსახურების ათას ორას სამოცი დღე, წარმოადგენენ მთელ შვიდეულს, რომლის განმავლობაშიც აღთქმა მტკიცდებოდა. ისევე როგორც ის ათას ორას სამოცი წელი, რომლის განმავლობაში წარმართობამ დათრგუნა ღვთის ხალხი, და ის ათას ორას სამოცი წელი, რომლის განმავლობაშიც პაპიზმმა დათრგუნა ღვთის ხალხი, წარმოადგენენ მოსეს წყევლის მთელ „შვიდ დროს“.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, ათას ორას სამოცი დღის შემდეგ, მკვდარი ძვლები კვლავ ცოცხლდებიან, რათა აღთქმაში შევიდნენ როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასი. მაგრამ იმისათვის, რომ მათ ეს აღთქმისმიერი ურთიერთობა აღასრულონ, მათ მოეთხოვებათ აღთქმის პირობების შესრულება, როგორც ეს დანიელმა გააკეთა მეცხრე თავში. „შვიდგზის“ აღთქმის პირობები შეიცავს კონკრეტულ მითითებებს მათთვის, ვინც მტრის ქვეყანაში აღმოჩნდება. როდესაც ისინი, ვინც იღვიძებენ იმ რეალობის მიმართ, რომ გაფანტულნი არიან, სურვილს გამოთქვამენ უფალთან დასაბრუნებლად, ლევიათა წიგნის ოცდამეექვსე თავი აძლევს მითითებებს, თუ როგორ უნდა დაბრუნდნენ ისინი.

და თქვენგან დარჩენილნი ჭკნობით დაილევინ თავიანთი ურჯულოების გამო თქვენი მტრების ქვეყნებში; და თავიანთ მამათა ურჯულოებათა გამოც მათთან ერთად დაილევინ. თუ აღიარებენ თავიანთ ურჯულოებას და თავიანთ მამათა ურჯულოებას, თავიანთ დანაშაულთან ერთად, რომლითაც შემომცოდეს, და იმასაც, რომ მოწინააღმდეგედ მექცეოდნენ; და რომ მეც მოწინააღმდეგედ ვექცეოდი მათ და შევიყვანე ისინი მათი მტრების ქვეყანაში; თუ მაშინ მათი წინადაუცვეთელი გული დამდაბლდება და ისინი მაშინ მიიღებენ თავიანთი ურჯულოების სასჯელს: მაშინ გავიხსენებ ჩემს აღთქმას იაკობთან, და ისაკთან დადებულ ჩემს აღთქმასაც გავიხსენებ, და აბრაამთან დადებულ ჩემს აღთქმასაც გავიხსენებ; და ქვეყანასაც გავიხსენებ. ლევიათა 26:39–42.

გამოთქმა „მილევად ყოფნა“ წმინდა წერილებში ნიშნავს დაშლას, გახრწნას და სრულად განადგურებას. მილევად ყოფნა ნიშნავს მკვდარ, გამშრალ ძვლებად ქცევამდე

დაკნინებას. და ეს განსაზღვრება სიკვდილზე მიუთითებს, რადგან იგი აღწერს მათ, ვინც თავიანთ მდგომარეობას აცნობიერებს როგორც „თქვენი მტრების ქვეყანაში“ მყოფნი.

უკანასკნელი მტერი, რომელიც განადგურდება, არის სიკვდილი. 1 კორინთელთა 15:26.

2020 წლის 18 ივლისს მესამე ანგელოზის მოძრაობაში პირველი იმედგაცრუება მოხდა. იგი წინასწარ იყო ნიმუშად წარმოდგენილი წმინდა წინასწარმეტყველურ რეფორმაციის ხაზებში ყველა სხვა პირველი იმედგაცრუებით. ეზეკიელის ოცდამეჩვიდმეტე თავი განსაზღვრავს ღვთის ხალხს უკანასკნელ დღეებში, როგორც დაშლილს, გახრწნილსა და სრულიად შთანთქმულს, ვიდრე ისინი მხოლოდ მკვდარი, გამხმარი ძვლების ველად იქცეოდნენ. ისინი მტრის ქვეყანაში არიან, რაც სიკვდილის ქვეყანაა. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ორი მოწმე მოკლულ იქნა და ქუჩაში დატოვეს. ყველა წინასწარმეტყველი ერთმანეთს ეთანხმება. ამიტომ მოსე ელაპარაკება მათ, ვინც მკვდარია იმ ქუჩაში, რომელიც ეზეკიელის ველზე გადის. მათი იმედგაცრუებული მდგომარეობის დროს მათ იერემიას მეშვეობით ეძლევათ დარიგება.

ამიტომ ასე ამბობს უფალი: თუ მოიქცევი, კვლავ დაგაბრუნებ, და ჩემს წინაშე იდგები; და თუ ძვირფასს გამოარჩევ უღირსისაგან, ჩემი პირივით იქნები; ისინი შენკენ მოიქცნენ, ხოლო შენ ნუ მოიქცევი მათკენ. იერემია 15:19.

იერემიას ეუწყება, რომ თუ ღმერთისათვის ლაპარაკი სურს, უნდა დაბრუნდეს, და ამგვარად უნდა განაცალკევოს ძვირფასი უღირსისაგან. მონაკვეთის კონტექსტი ცხადყოფს, რომ უღირსნი არიან ისინი, რომელთაც იგი არ უნდა დაუბრუნდეს. როდესაც ამ მონაკვეთში იგი თავის იმედგაცრუებულ მდგომარეობაშია წარმოჩენილი, თავადვე აღნიშნავს, რომ მარტო იყო.

მე არ დავმჯდარვარ დამცინავთა კრებულში და არ მიხაროდა; მარტო ვიჯექი შენი ხელის გამო, რადგან აღშფოთებით ამავსე. იერემია 15:17.

იერემია „მქირდავთა საკრებულოში“ არ იჯდა, რადგან იგი მარტო იჯდა. მას არ უნდა დაბრუნებოდა უწმინდურთა შორის, რომლებიც მქირდავთა საკრებულოს შეადგენენ. 1863 წელს ადვენტიზმმა დაიწყო თავისი დაბრუნება „მქირდავთა საკრებულოში“, როდესაც მოსეს „შვიდგზის“ უარყოფის მიზნით კვლავ მიუბრუნდა ბაბილონის ასულთა ბიბლიურ მეთოდოლოგიას. მაგრამ იერემია უფრო უშუალოდ უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობს, ვიდრე მილერიტულ ისტორიაზე. როდესაც მკვდარი ძვლების ველზე მყოფნი გამოიღვიძებენ იმ ფაქტის გაცნობიერებით, რომ მტრის ქვეყანაში არიან, მათ აღარასოდეს უნდა დაუბრუნდნენ მათ, ვინც ქუჩაში მათ სიკვდილზე ხარობდა. იმ ჯგუფს შეუძლია იერემიას დაუბრუნდეს, მაგრამ მას არ შეუძლია მათ დაუბრუნდეს.

მაგრამ თუ მათ დაბრუნება უწერიათ, მაშინ მათვე უნდა ადასრულონ მოსეს მიერ მიცემული ის მითითებებიც, რომლებიც უშუალოდ არის დაკავშირებული „შვიდ ჟამთან“. ისინი, რომლებიც მკვდარნი არიან ქუჩაში გამოცხადების მეთერთმეტე თავში,

მკვდარნი არიან სამნახევარი დღე, რაც წინასწარმეტყველურად არის „უდაბნო“.

ამიტომაც მკვდართა თავდაპირველი გამოღვიძება აღსრულებულია იმ შეტყობინებით, რომელიც იწვევს ძვლების ერთმანეთთან შეერთებას, მაგრამ ისინი ჯერ კიდევ ცოცხლები არ არიან. მათ ძლიერ ლაშქრად გადასაქცევად საჭიროა ოთხი ქარის შეტყობინება, რომელიც ბექდის შეტყობინებაა. პირველი შეტყობინება, რომელიც მათ ერთად შეკრებს, „ხმისგან“ მოდის.

ანუგეშეთ, ანუგეშეთ ჩემი ერი, ამბობს თქვენი ღმერთი. ელაპარაკეთ იერუსალიმის გულს და შეჰლაღადეთ მას, რომ მისი ბრძოლა დასრულებულია, რომ მისი ურჯულოება მიტევებულია; რადგან მან უფლის ხელიდან ორმაგი მიიღო ყველა თავისი ცოდვისათვის. ხმა მლაღადებლისა უდაბნოში: გაამზადეთ უფლის გზა, გაასწორეთ უდაბნოში ჩვენი ღვთისთვის შარაგზა. ყოველი ველი ამაღლდება და ყოველი მთა და ბორცვი დადაბლდება; მრუდე გასწორდება და უსწორმასწორო ადგილები ვაკედ იქცევა. ესაია 40:1–4.

ხმა მოდის უდაბნოდან, რომელიც „შვიდგზის“ გაფანტვის სიმბოლოა. ეს ხმა უდაბნოშია, ვინაიდან ებრაელები მიყვანილ იქნა მკვდარი ძვლების ველზე. იგი მოწმობდა სწორედ იმ ველიდან და არა შორიდან.

უფლის ხელი იყო ჩემზე, და გამომიყვანა მე უფლის სულით, და დამსვა ველის შუაგულში, რომელიც ძვლებით იყო სავსე. ებრაელები 37:1.

ველია სამი დღისა და ნახევრის უდაბნო. ხმის აღთქმა ის არის, რომ იერუსალიმის ურჯულოება მიტევებულია და რომ მისი ბრძოლა დასრულებულია. ეს აღთქმა წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას, რომელიც უკანასკნელ დღეებში სრულდება. მაგრამ მისი ურჯულოების მიტევა დაკავშირებულია იმასთან, რომ მან მიიღო „ორმაგი“ ყველა თავისი ცოდვისათვის. მოსეს მიერ შეთავაზებული საკურნებელი მოითხოვს აღიარებას არა მხოლოდ მათი ურჯულოებებისა, არამედ მათი მამების ურჯულოებებისაც. თუ ისინი შეასრულებენ ამ ბრძანებას, მათი ურჯულოება მიტევებული იქნება.

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ ჭეშმარიტებების განხილვას მომდევნო სტატიაში.

დიახ, მთელი ისრაელი გადავიდა შენს რჯულს, განდგა კიდევ, რათა არ დამორჩილებოდა შენს ხმას; ამიტომ გადმოიღვარა ჩვენზე წყევლა და ფიცი, რომელიც დაწერილია მოსეს, ღვთის მსახურის, რჯულში, რადგან შევცოდეთ მის წინაშე. და მან დაამტკიცა თავისი სიტყვები, რომლებიც წარმოთქვა ჩვენს წინააღმდეგ და ჩვენი მსაჯულების წინააღმდეგ, რომლებიც გვასამართლებდნენ, იმით, რომ მოგვივლინა დიდი უბედურება; რადგან მთელი ცისქვეშეთში არ მომხდარა ისეთი რამ, როგორც იერუსალიმს შეემთხვა. როგორც მოსეს რჯულში წერია, მთელი ეს უბედურება დაგვატყდა თავს; მაგრამ ჩვენ არ შევევედრეთ უფალს, ჩვენს ღმერთს, რათა მოვქცეულიყავით ჩვენი ურჯულოებებისგან და შეგვეცნო შენი ჭეშმარიტება. დანიელი 9:11–13.